sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 408 ■ 3 Şubat 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

Tunus'ta diktatör kaçtı, Mısır'da kaçmak üzere

MISIR'DA DEVRİM!

■ Tunus'ta başlayan ayaklanma Mısır'a sıçradı. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki diktatörlükler sarsılıyor.
■ Mısır'da halk 30 yıldır kan, baskı ve zulümle iktidarda kalan Mübarek'in iktidarına son veriyor.
■ Kahire sokaklarını halk savunma komiteleri koruyor. Mısır halkı polis saldırılarına karşı koydu ve devrim karşısında ordu bölündü.
■ Mısırlı kadınlar sokakları özgürleştirirken, devrim onları özgür kılıyor.Gençler direniş en ön saflarında, yeni mücadeleci kuşak devrimi ileriyi çekiyor.
■ "Artık Mısır bize ait.. Bu ülkeyi temizleyeceğiz." Çöp toplama ve sağlık hizmetleri gönüllüler tarafından yürütülmeye başlandı.
■ Göstericiler "Ya Mübarek'i yeneceğiz ya da katledileceğiz, geri dönüş yok" diyor.
n Sokağa çıkma yasağına kimse uymuyor. Tanklara kimse boyun eğmiyor.
■ Mısır, ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki. ABD telaş içerisinde. Mısır'da Mübarek rejiminin sonu sadece emperyalizmin işbirlikçisi Ortadoğu diktatörlerini değil, Filistin'i işgal altında tutan siyonist devlet İsrail için de sonun başlangıcı olabilir.
■ Devrim günceldir. Sıradan insanlar dünyayı değiştirebilir. Ortadoğu Devrimi ayağa kalkıyor.

sf. 2-3-4-5-6-7

Emperyalizm Ortadoğu'da darbe üstüne darbe yiyiyor

Tunus'lu sendikacı Jiliani Hamani anlatıyor

Özgürlük hareketi güçlü

s.7

Roni Margulies yazdı:

AKP su mu kaçırıyor?

s.5

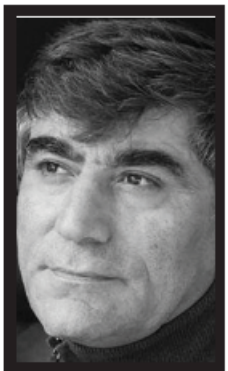

7 Şubat'ta sabah 10'da adalet için Beşiktaş'a!

Hrant'ın davasına sahip çık

7 Şubat'ta tetikçiler yine mahkemeye çıkacak, ancak 'öldür' emri verenlere hala dokunulmadı. Bu davaya sahip çıkalım. Irkçılığa dur diyelim. Öldür diyenler yargılansın!

Herkesin anayasası için büyük buluşma

'Herkesin Anayasası İçin Büyük Buluşma' konferansı 20-30 Ocak tarihlerinde İstanbul'da Taksim Hill Otel'de. İki gün süren toplantıda, seçimlerden sonra yapılacak anayasanın hangi yöntemle yapılması gerektiği, içeriğinin nasıl olması gerektiği tartışıldı ve çeşitli toplumsal kesimler yeni anayasadan beklentilerini dile getirdi.

Konferansın açılışını yapan Leyla Zana, "Üzerinde çalıştığımız metin bir darbe anayasası, dolayısıyla darbeden mağdur olmuş herkesi ilgilendiriyor. Kürtler, kolektif haklarının gasp edilmiş oldukları için anayasanın en büyük sorunsalını oluşturuyorlar. Konuşmaya Kürtlerden başlamak anayasanın başlangıcından, yerel yönetimlere, etnik kimlik meselesine yaklaşım biçimine kadar pek çok konuyu barındırıyor. Yöntem ne olursa olsun bu süreç katılımcı ve şeffaf olmalı ve Kürtlerin hakları güvence altın alınmalıdır"dedi.

'Anayasa Yapım Sürecine Katılım' başlığını taşıyan birinci oturumda, yeni anayasanın hangi yöntemle yapılması gerektiği tartışıldı.

"Toplumsal Grupların Anayasal Talepleri" başlıklı ikinci oturumda çeşitli toplumsal grup temsilcileri ve bireyler nasıl bir anayasa istediklerini anlattılar.

30 Ocak Pazar günü yapılan 'Yeni Anayasada Güncel Tartışmalar' başlıklı ilk oturumda ise yeni anayasa yapım sürecine dair tartışmalar gündeme geldi. Bu gündemde konuşan BDP Eş Başkanı Gülten Kışanak, "Türkiye 20.yy boyunca kendisiyle çatıştı", dedi.

Kışanak, "Hükümet Kürtleri hiçbir sürece dahil etmek istemiyor. Ancak artık Türkiye'de hiçbir şey bugün devam ettiği gibi edemez. Bunun için de herkesin elini taşın altına koyması lazım" dedi.

Oturumların ardından yayınlanan sonuç bildirgesi ile konferans sona erdi.

Kıbrıs'ta grev dalgası

Bir grup sendikanın oluşturduğu Sendikal Platform hükümetin aldığı bir dizi ekonomik önleme karşı grev ve mitng düzenlediler.

Hükümetgreveçıakacak havaalanı işçileri için grev yasağı getirdi.

Bu arada birçok kamu işyerinde 11 Ocak'ta başlayan grevler sürüyor.

Bu arada gümrüklerde örgütlüolan Gümrük Çalışanları Sendikası (Güç-Sen) de ek çalışma yapmama eylemini sürdürmeye karar verdi.

28 Ocak günü yapılan "toplumsal varoluş mitingi" ne katılmak için DEV-İŞ bu konfederasyona bağlı Devrimci Genel İş, Petrol-İş, Emek-İş, Mağusa Türk Genel-İş'in yanı sıra KTAMS, Kamu-Sen, Hemşireler ve Ebeler Sendikası greve çıktı.

Yaklaşık 200.000 nüfusu olan Kuzey Kıbrıs'ta yaklaşık 60 binm kişi greve çıktı.

DSİP, Mısır Devrimi ile dayanışma için sokakta:

Dün Tunus, Bugün Mısır, yarın hepimiz özgür olacağız!

Önce Tunus'ta devrim oldu, ardından Ortadoğu'da ABD'nin en önemli müttefiklerinden biri olan Mısır'da halkı 30 yıldır ülkeyi kan ve baskıyla yöneten kokuşmuş Mübarek diktatörlüğüne karşı ayaklandı. Mısır halkının dayarışma çağrısı üzerine sokağa çıkan DSİP "Dün Tunus, Bugün Mısır, Yarın hepimiz Özgür Olacağız" sloganıyla Ankara, İstanbul ve İzmir'de arda arda 7 eylem yaptı.

28 Ocak (Cuma)

Mısır Devrimi için belirleyici gösterilerin gerçekleştiği Cuma günü yapılan uluslar arası dayanışma çağrısı ile harekete geçen DSİP örgütleri Ankara ve İstanbul'daki Mısır konsolosluklarına yürüdü.

Ankara'daki DSİP eylemine Mazlum-Der destek verdi, DSİP üyeleri Mısır Konsolosluğu önünden ABD elçiliğine yürüdü ve orada eylem yapan Mazlum-Der üyelerine destek verdi.

DSİP'liler İstanbul'da 4. Levent'teki Metro'dan Mısır konsolosluğuna yürüdü. Konsolosluk önünde kurulan polis barikatı önünde eylem yapan DSİP'liler "Kahrolsun Mübarek Diktatörlüğü" diye haykırdı.

29 Ocak (Cumartesi)

DSİP İzmir İl Örgütü, öğle saatlerinde Alsancak'ta bir eylem yaparak Mısır Devrimi ile dayanışma çağrısını yükseltti.

Akşamüstü DSİP Ankara İl Örgütü bu kez Yüksel Caddesi'nde eylemdeydi. "Yaşasın devrim, yaşasın ayaklanma" sloganları ile Ortadoğu Devrimi'ne selam gönderildi.

İstanbul'da ise DSİP, BDP, DÖH, EDP ve Mazlum-Der'le birlikte Beyoğlu'nda bir yürüyüş yaptı. "Mübarek diktatörlüğüne son! Mısır halkının yanındayız" pankartını taşıyan sosyalistler, Kürtler ve Müslümanlar Galatasaray Meydanı'ndan Taksim'e yürüdü.

30 Ocak (Pazar)

Mübarek koltuğu sarıldı ve tankları halkın üzerine saldı. Bunun üzerine İstanbul ve Ankara'da DSİP üyeleri akşam vakti yeniden Mısır Konsoloslukları'na giderek dayanışma eylemlerine sürdürdü.

Yaşasın devrim, yaşasın enternasyonalizm!

Bu satırların yazıldığı saatlerde Mısır halkından gelen çağrı doğrultusunda yeni eylem kararını açıklayan DSİP İstanbul İl Örgütü, devrim ve özgürlükten yana olan herkesi 1 Şubat (Salı) akşamı Mısır konsolosluğu önünde toplanmaya çağırdı.

Devrimci sosyalistler, enternasyonalist dayanışmayı yükseltmeye ve Ortadoğu Devrimi'ni yaymak için sokağa çıkmaya devam edecek.

Türkiye'deki Mısır'la dayanışma eylemlerinde atılan sloganlardan bazıları

- Devrilecek, devrilecek, Mübarek devrilecek!
- Dün Tunus'ta, bugün Mısır'da, yaşasın küresel intifada!
- Kahrolsun Mübarek diktatörlüğü!
- İntifada kazanacak!
- Yaşasın ayaklanma, yaşasın devrim!
- Öz-öz-özgürlük, Mısır halkına özgürlük!
- Milyonlar aç, işgal altında, yaşasın küresel intifada!
- Diktatör Mübarek devrilecek!
- Mısır halkı yalnız değildir!

KESK, DİSK ve meslek örgütü temsilcileri torba yasaya karşı Ankara yürüyor

İşçiler aleyhine düzenlemeler içeren torba yasaya karşı KESK, DİSK, TMMOB ve TTB Ankara'ya yürüyor. 31 Ocak'ta 81 ilden sendika ve meslek örgütü temcilcilerinin başlatacağı yürüyüş 3 Şubat'ta Ankara'da torba yasayı görüşen meclisin etrafında zincir oluşturulması ve yasanın geri çekilmesi talebinin yükseltilmesi ile son bulacak.

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB, torba yasadaki işçiler ve emekçilerle ilgili maddelerin getirdiklerini şöyle sıralıyor:

"Bu yasa çıkarsa; on binlerce belediye ve il özel idaresi işçisi, Milli Eğitim veya Emniyet teşkilatının taşra teşkilatına sürgün gidecek. Atandığı yerde 5 gün içinde işe başlamazsa işini kaybedecek.

İhtiyaç fazlası bildiren belediye 5 yıl boyunca yeni işçi alamayacak. Taşeron ile anlaşacak. Taşeronlaşma yaygınlaşacak. Şirketler artık daha az kadrolu istihdamı tercih edecek.

Engelliler çalışma yaşamından tecrit edilecek, işyeri denetimleri bakanlık memurlarına devredilerek, yandaşlar için kuralsızlığa daha fazla göz yumulacak."

Sendikalar ve meslek örgütleri hükümete seslenerek "Yasadan emek alanı ile ilgili düzenlemeleri derhal çıkartın. Torba yasayı geri çekin ve sosyal taraflarla birlikte yeni bir taslak hazırlayın!" dedi

- 31 Ocak'ta bir çok ilde basın açıklamaları ile torba yasa protesto edilecek.
- 1 Şubat'ta sendika ve meslek örgütü temsilcilerinin oluşturduğu yürüyüş kolları Ankara'ya doğru yola çıkarken eylemlerle uğurlanacak.
- 3 Şubat günü torba yasayı görüşen meclisin etrafında zincir oluşturulacak.

22.000

ailenin bankalarda 100 milyar doların üzerinde serveti var. Ayrıca sadece İş Bankası'nda Özel Bankacılık biriminde 80 binin üzerinde müşterinin 26 milyar dolarlık serveti var.

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır
sosyalist işçi

Ortadoğu'da anti emperyalist mücadele

Amerika ve Avrupa'dan sonra Ortadoğu emperyalistler için en önemli ekonomik bölge. Dünya petrolünün en önemli kesimi bu bölgede.

Ortadoğu'nun bu önemi Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'ndan beri bölgeyi emperyalistler için bir mücadele alanı yapıyor.

Önce Doğu ve Batı Blokları bölgede üstünlük kurmaya çalıştı ve Doğu Bloku'nun yıkılmasından sonra ABD yakın müttefiki İngiltere ile birlikte önce geniş bir koalisyon kurarak, ardından daha dar bir koalisyon ile Irak'a, yani petrole müdahale etti.

Şimdi bölge kıpır kıpır. Bölgenin en büyük ve en önemli ülkesi olan Mısır'da en güçlü görünen ve ABD emperyalizminin İsrail'den sonraki en yakın müttefiki Mübarek diktatörlüğü yıkılıyor.

Herkes gibi emperyalistler de biliyor ki Mısır'da Mübarek rejiminin yıkılması bölgedeki bütün ABD hizmetkarı diktatörlerin, kral, sultan ve emirlerin de devrilmesinin kapısını açacaktır. Kısacası Ortadoğu yeniden oluşmaya başlayacaktır.

ABD'nin bu yeni oluşum sırasında ipleri ne ölçüde elinde tutabileceği henüz meçhul. Kaldıki Ortadoğu ülkelerinden bazılarında devrim daha ileri aşamalara doğru gidebilir. Bu ise ABD'nin ve diğer emperyalist güçlerin hiç istemediği sonuçtur.

Türkiye solunun anti-emperyalistliği namlıdır. Bazı grupların anti-emperyalistliği onları yurtsever, ulusalcı hale bile getirdi. Ne var ki bu anti-emperyalist solcular Tunus ve Mısır devrimleri karşısında suskunlar. Bütün söyleyebildikleri kısa ayaklanma haberleri vermek. Oysa o kadarını TRT, NTV, CNN bile yapıyor.

Tunus ve Mısır devrimleri ile bir kere daha takke düştü, kel göründü.

Yeni bir anayasa

12 Eylül referandumunda sadece 12 Eylül Anayasası'nın bazı maddelerinin değişmesi oylanmadı değişim isteği ve yeni bir anayasanın gerekliliği de zımnen oylandı.

Kürdistan'da boykot yapan, diğer bölgelerde ise evet ama özellikle de Yetmez ama Evet perspektifi ile evet diyen çok büyük çoğunluk değişim istediğini, yeni bir anayasa istediğiniifade etti. Açık ki hayır diyenler arasında da bir miktar yeni anayasa isteyenler vardı.

Yeni bir anayasanın yapılması seçim sonrasına ertelendi. 12 Haziran seçimlerinin ortaya ne çıkaracağı tam bilinmese de anayasa referandumunun sonuçlarından çok farklı bir sonuç çıkması zor. Bu durumda yeni anayasayı yapacak yeni parlamentoda büyük çoğunluk AKP'li olacak.

Özgürlüklerin sınırlarının gelişmesi, Kürt ulusunun anayasada kimliğinin tanınması yeni anayasanın en temel özellikleri olmalı. Ne var ki bunların yeni anayasada ifade edilmesi tek başına AKP'ye kalırsa ne ölçüde sınırlı olacakları açık. Bu durumda muhalefetin ama Ergenekon'un avukatı olan muhalefetin değil, işçi ve emekçilerin özgürlük istemlerini dile getirenlerin, Kürt halkının mücadelesinin temsilcilerinin gelecek parlamentoda ne ölçüde yer alacakları son derece önemli.

Bağımsız adaylar parlamentoya girmenin bir yolu ama bu yolla ancak sınırlı sayıda temsilci seçtirilebiliyor. Bu, deneyle biliniyor.

Eğer barajı aşmanın en ufak bir şansı dahi varsa bu mutlaka kullanılmalıdır. Bunun için BDP'nin yanına HasParti'nin, DSİP, EDP'nin ve sayısız sosyalist aydının katılması ile demokratik bir güç birliği kurulması Kürt emekçilerinin yanına referandumda yetmez ama evet diyen Türk emekçilerinin de eklenmesini sağlayacaktır ki böylesi bir birliğin barajı aşması olasılığı çok yüksektir.

Mısır devrimi:
Geri dönüş yok

Tunus'ta Bin Ali'nin kaçmasından 11 gün sonra, Tunus'ta olduğu gibi gene kimsenin beklemediği bir anda Mısır'da ayaklanma başladı.

Mısır, Tunus'a göre her açıdan daha önemli bir ülke olarak bölgede çok daha sarsıcı bir etki yaratıyor.

Ayaklanmayı başlatan ve sokağa çıkanlar daha çok gençler. Bu durum Cuma gününden itibaren değişmeye başladı. Cuma namazından çıkan çok büyük kalabalıklar Cuma, Cumartesi ve Pazar günü sokakta kalmaya devam etti.

Göstericiler polisi yenilgiye uğrattı. Cuma akşamı polis Mısır kentlerinin sokaklarından çekilmeye başladı. Yerine ordu birlikleri geldi. Halk ordu birliklerine karşı çıkmazken askerler de halka saldırmadı. Cumartesi ve Pazar günü nisbeten sakin geçti.

Ancak Pazar akşamı polis gene sokakları tutmaya başladı, aynı şekilde ordu da sokaklardaki görünürlüğünü arttırdı.

ElBaradei görevde

Pazar gününün bir başka ilginç olayı ise bir gün önce Mısır'a gelen ve Batılı basının yeni cumhurbaşkanı adayı diye öne çıkardığı ElBaradei'in Tahrir Meydanı'na gelerek göstericilere konuşması. ElBaradei göstericilerden sakin olmalarını, 2-3 gün içinde sorunun çözüleceğini söyledi. Bu arada baştan tavizsiz bir biçimde Mübarek'i destekleyen ABD Dış İşleri'nin de Mübarek için çekilme sinyalleri vermeye başlaması. Öte yandan Obama'nın aralarında Erdoğan'ın da olduğu bir dizi bölgesel lideri araması ve çözüm aramaya başlaması yeni bir gelişme oldu. Yani, Mübarek artık düştü.

Ancak Mübarek'in gidişi kolay ve barışçı olmayacak gibi görünüyor.

Diktatörlük direniyor

İç İşleri Bakanı ile ordu generalleri ile buluştu. İç İşleri Bakanı ordu birliklerini sokakta denetledi ve Pazartesi sabahı Mübarek televizyona çıkarak Müslüman Kardeşler örgütüne saldırdı. Mübarek'e göre sokaklardaki gösterici gençler masum ama Müslüman Kardeşler örgütü müdahale ediyor ve işleri, çığrından çıkarıyor. Yani, Mübarek hareketi bölmeye çalışıyor Mübarek'in güvendiği bir başka şey de halkjın yorulmaya başlaması. Ancak genel grev ve ardından milyonlarla sokağa çıkma çağrısı yapan göstericiler henüz yorulma işareti vermiyorlar.

Önümüzdeki iki gün Mısır için çok kritik. Ancak Mübarek rejimi bu iki günde yıkılmasa dahi Bin Ali'nin 4 hafta sonra gittiği düşünülürse Mısırlı göstericilerin önünde daha zaman var.

Bu arada Mısır egemen sınıfı ve Batılı emperyalist güçler ara-larındaki pazarlıkları tamamlayacaklardır.

Bunlar devrim mi?

Türkiye'de kimileri Tunus'ta Mısır'da devrim olup olmadığı sorguluyor. Yıkılan diktatörlüklerin yerine sosyalist güçlerin iktidarı almaması, alamaması bu çevrelerin Tunus ve Mısır'daki gelişmeleri küçümsemesine neden oluyor.

Öte yandan Mısır'da en büyük muhalefet örgütünün Müslüman Kardeşler olması da birçokları için Mısır'daki gelişmeleri devrim olarak nitelememelerine neden oluyor.

Anlık bir sıçrama devrim olduğu gibi bir süreçte devrimdir. Alman Devrimi yıllarca sürdü. 1905 Rus Devrimi aylarca sürdü. Soruna böyle bakılırsa Tunus'ta ve Mısır'da yaşanan süreçler devrimdir. Diktatörlükjler yıkılıyor ve yerine çeşitli sınıf ve tabakalar iktidarı almak için ileri fırlıyor. İktidar eski egemen sınıfın bazı fraksiyonları tarafından ele geçirilebileceği gibi egemen sınıfın başka fraksiyonlarının, orta sınıfların ve nihayet emekçilerin, işçi sınıfının da eline düşebilir.

Tunus'ta rejim yıkılmasına rağmen sorun daha çözülemedi ve bu nedenle devrim sürüyor. Mısır'da da Mübarek'in yıkılmasının hemen ardından iktidar sorunu çözülemeyecektir. Bir süre boyunca çeşitli sınıf ve tabakalar hemen hemen bütün devrimlerde olduğu gibi iktidarı kapmak için ileri fırlayacak ve mücade-le edecektir.

İşçi sınıfı için sorun deney ve örgütlenme düzeyidir. Ortadoğu ülkelerindeki diktatörlükler emekçilere örgütlenme özgürlüğü vermemiştir. Sol zaten bu ülkelerd gerileyen bir durumdadır. Yeni yeni bir bağımsız sendika hareketi gelişmektedir.

"Oyun bitti"

Deney veörgütlenme

İşçiler için sorun içinde olunan mücadeleden hızla öğrenmek ve örgütlenmektir. Ner yazık ki uluslararası deneyi kendilerine aktaracak bir devrimci parti bu ülkelerde yoktur ve emekçiler herşeyi biraz el yordamı ile öğrenmek zorundadır.

Ancak unutmamak gerekir ki özellikle Mısır'da yığınların mücadele deneyi vardır ve bu nedenle bu öğrenme süreci çok hızlı ilerleyebilir.

Tunus'ta da hızlı ilerlemektedir. İşçiler örgütlenirken, kadınlar hakları için mücadeleye çıkıyorlar. Eğitim grevi sürüyor.

Mısır'da öğrenme ve örgütlenme süreçleri çok daha hızlı işleyecektir.

sosyalist işçi'ye abone olun

marksist.org
devrimci, antikapitalist internet portalı

• Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
• Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
• Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
• Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

DSiP'e katılın,
sosyalizme güç verin

• devrimci sosyalizme güç ver
• başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Diktatörlükler çatırdıyor

Ortadoğu'da dev

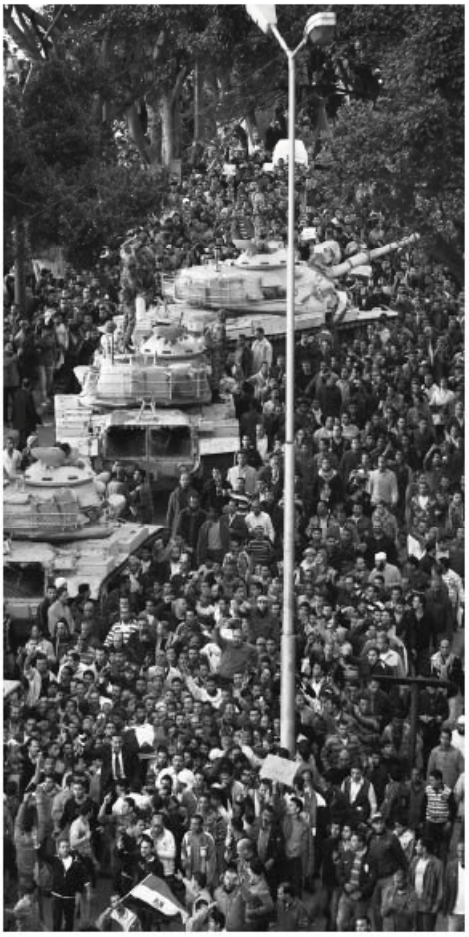

Ortadoğu baştan aşağı diktatörlüklerle dolu. Hemen her ülkede devlet başkanı 20-30 yıldır iktidarda. Bir çok ülkede ise bir kral, sultan veya emir var. Hükümetler onlarca yıl değişmiyor. Aynen 1923-50 arasındaki Türkiye gibi. Bazıları o günlerin Türkiyesinin durumunu bir zorunluluk olarak görüyorlar, acaba Ortadoğu ülkelerinde süregiden durum da zorunluluk mu?

Uzun yıllardır iktidarda olan bu diktatörlerin bir özelliği var. Çoğu kurtuluş mücadelelerinde yer almışlar. Bazıları sonradan şişirilmiş de olsa kahraman.

İşte Bin Ali. Tunus'un Fransa'dan kurtuluş savaşında yer almuş, hapse atılmış bir militan. İşte Mübarek. Nasır'ın milliyetçi hareketinden yükselmiş bir hava subayı. Ama şimdi hepsi dolaysız bir biçimde ABD emperyalizminin emrinde.

Mısır bütün Ortadoğu ülkelerinden bir çok açıdan farklı.

Suudi Arabistan'dan sonra ikinci en büyük ekonomi. Türkiye ve İran dahil bölgenin en büyük nüfusa sahip ülkesi. Türkiye ve İran'dan sonra Ortadoğu'nun en büyük sanayisine sahip ama Arap ülkeleri arasında en büyük sanayi ülkesi Mısır.

Politik etkisi çok büyük. Diğer özellikleri ve tarihi rolleri Mısır'ı bir biçimde diğer Arap ülkelerinin önünde bir yere yerleştiriyor. Mısır Camp David'de ABD ve İsrail ile anlaşınca bu tutum bütün Arap ülkelerini etkiledi.

Bütün Ortadoğu ülkelerinde geçmişte sol, sosyalist partiler oluşmuş. Bazı ülkelerd bu sol partiler büyük güçlere ulaştı. Ne var ki uzun bir süredir ve özellikle de 1989'dan bu yana sol partilerin Ortadoğu ülkelerinde dikkate alınabilecek bir gücü kalmadı. Onların yerine İslamcı muhalefetler yükseldi. Bazı ülkelerde İslamcı muhalefetler artık iktidar. Sudan'da, Lübnan'da, Filistin'in Gazze bölgesinde. Diğerlerinde ise çok ciddi güçlere sahipler.

Cezayir'de İslamcı muhalefet iktidarı almak üzereytken darbe yapıldı. Mısır'da Müslüman Kardeşler son seçimleri boykot etti ve seçimlere katılım yüzde 25'in altında kaldı.

Yemen'de El Kaide var. Yemen devleti ve ABD ile yıllardır savaşıyor ve aslında ülkede etkin olan devlet değil El Kaide.

Ortadoğu ülkelerinin bir kısmı petrol zengini, ama hemen hepsinde işçi ve emekçiler yoksulluğun pençesinde kıvranıyor.

Örneğin Mısır'da nüfusun yüzde 40'ının günde 2 doların altında geliri var.

Gelir adaletsizliği muazzam. Bu nedenle zaman zaman ekmek ayaklanmaları yaşanıyor. Yoksul halk dayanamıyor ve sonuçları oldukça pahalı olmasına rağmen ayaklanıyor.

Diktatörlükler halk üzerinde büyük bir baskı uyguluyor. Yargısız infaz ve işkence rutin ve hapishaneler politik tutuklularla dolu.

Hepsi çok güçlü polis devleti. Resmi polisin yanı sıra belki de ondan daha güçlü "muhabarat" örgütleri var. Yani gizli istihbarat örgütleri.

Ortadoğu ülkelerinin bir başka özelliği ise iktidar blokunda bir ailenin damgasının olması.

Cezayir:

Cezayir'in başında bulunan Abdülaziz Buteflika, 12 yıldır iktidarda. Cezayir politikası 1990'larda İslamcılarla ordu arasındaki çatışmaların esiri haline gelmişti. 1991'in Aralık ayındaki seçimlerin ilk turundan İslami Kurtuluş Cephesi'nin (FIS) başarılı bir şekilde çıkmasının ardından ordu yönetime el koydu. Bu, 150 bin insanın öldüğü bir iç savaşa yol açtı. Ordunun desteklediği Buteflika, katılımın yüzde 23 olduğu seçimleri kazanarak başkan oldu.

Ülkede düzeni sağlamak adına İslamcı militanlara af getirdi. ABD'nin 'terörle savaş' adı altında izlediği emperyalist politikaların gerçekleştirilmesine destek verdiği için Batı'dan çokça övgü aldı.

Yemen:

Ali Abdullah Salih'in 1978'den beri iktidarda olduğu Yemen, Orta Doğu'nun en fakir ülkesi.

El Kaide'nin etkili olduğu ülkenin güneyinde bağımsızlık isteyen bir Marksist hareket var.

Yemenliler, Tunus ve Mısır'daki ayaklanmalar sonrası yoksulluğa karşı tepkilerini göstermeye başladı. 1992 yılında da ülkede artan yiyecek fiyatlarına karşı halk sokağa inmişti.

Wikileaks'te Salih'in 2009'da 14'ü çocuk 55 sivilin katledildiği hava saldırısıyla ilgili olarak ABD Komutanı General David Petraeus'a, "Bombaların, sizin değil bizim olduğunu söylemeye devam edeceğiz" dediği ortaya çıkmıştı.

Mısır:

Hüsnü Mübarek'in 1981'den beri iktidarda. Göreve geldiğinden beri ülkeyi sıkıyönetimle idare ediyor

Son olarak 2005 ve 2007'de gerçekleştirdiği anayasal değişikliklerle diktatörlüğünü pekiştirdi.

Yaptığı hileli seçimlerle iktidarını sürdüren Mübarek, IMF ve Dünya Bankası'ndan aldığı desteklerle liberal ekonomik politikalar izledi. Mısır'da 2005 yılında yapılan devlet başkanlığı seçimlerinde "Artık Yeter" sloganıyla gösteriler yapılmış ve seçmenlerin %90'a varan kısmı sandığa gitmemişti. Mısır işçi sınıfı, 2008 yılında da hükümetin ekmeğe yaptığı yüksek zammı protesto etmek için kitlesel gösteriler yapmıştı.

Tunus:

Eski devlet başkanı Habib Bourguiba'nın bunadığına karar verilmesinin ardından başbakanlık koltuğundan devlet başkanlığına geçen Zeynel Abidin Bin Ali, 24 yıl ülkeyi yönetti. Girdiği seçimlerde yüzde 90 oranında oy alıyordu. İslamcılara yönelik sert tavrıyla bilinen Bin Ali, konuşma özgürlüğüne izin vermedi ve birçok gazeteciyi hapse attı. Bin Ali diktatörlüğünde baskı yaşayan tek grup İslamcılar değildi. Tunus Komunist İşçi Partisi lideri Hamna Hammami 1994'de hapse atıldı ve işkence gördü. Bin Ali rejimi, 1998'de üniversitelerdeki çalışma şartlarını protesto eden sol görüşlü öğrencileri de tutuklamaktan geri durmadı.

yrim günleri

Bir devlet başkanı ise ya kardeşi, ya oğlu istihbaratın başı veya ordunun başı. Aynı aşiret devlet yönetiminin bütün kademlerine hakim. Bunun sonucu olarak akıl almaz yolsuzluklar yaşanıyor.

Aralarında Cumhuriyet olanların bir kısmı da aslında kraliyet gibi. Sedat ailesi Suriye'de iktidarı babadan oğula geçirdi. Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da iktidaardaki yaşlı diktatörler yerlerini oğullarına bırakmaya hazırlanıyorlardı.

Devrimler başladı

Ortadoğuartık devrimlerle sarsılıyor. Tunus Devrimi yolu açtı. Kimileri Tunus'ta bir devrim olduğunu görmemezlikten gelmeye çalışsalar da bu ülkede diktatörlük devrildi ve şimdi halk bir yandan deney biriktiriyor diğer yandan bu deneylerle örgütleniyor. Yeni bir mücadele dönemi başladı Tunus'ta.

Tunus bölgeyi sarstı. Cezayir ya da Ürdün'de ayaklanma başlar diye düşünülürken Mısır ayaklanmasıbaşladı.

Herşey çok hızlı. 17 Aralık günü bir Tunus'lu genç kendini yaktı, kimse Tunus'ta bir devrim beklemiyordu ve 14 Ocak'ta, 4 hafta sonra diktatör uçağa atlayıp Suudi Arabisran'a kaçtı.

Mısır listede ikinci değildi ama 25 Ocak'ta Mısır'da gösteriler başladı ve hızla yayıldı, güçlendi. Bu satırlar yazılırken Mübarek hala devlet başkanıydı ama kaçıp gitmek zorunda klacağı gün gibi aşikardı.

Mübarek yerine de Batılı güçlerin desteklediği ElBaradei geçecek.

Tunus'ta da Bin Ali rejiminin unsurları hükümeti kurmaya çalışıyor ama halk kabul etmiyor.

El Baradei'in ne yapacağı henüz belli değil. Ama şurası açık ki Mısır halkı bundan sonra yeni bir diktatörlüğün temellerinin atılmasına, eski diktatörlüğün kalıntılarının görevlerine devam etmesine izin vermeyecektir.

Tunus yolu açtı, Mısır çok daha güçlü adımlarla onu izleyecektir.

Mısı'ın yarattığı etki çok daha güçlü. Şimdiden Yemen, Sudan, Ürdün, Libya ve Cezayir'de kitle hareketleri başladı. Şimdiden diktatörler bütün Ortadoğu'da iletişim araçlarını ya kesiyor ya da sınırlıyor. (Sade Ortadoğu'da değil, Çin internette google'da Mısır kelimesinin aranmasını yasakladı. Devrimden ölesiye korkuyorlar.)

Mısır'da Mübarek rejiminin yıkılması zincirleme bir biçimde bütün Ortadoğu'yu altüst edecektir.

Ortadoğu'daki bu beklenmeyen ve çok hızlı gelişmeler emperyalistleri hop oturtup hop kaldırıyor. Ne yapacaklarını tam bilemiyorlar. Eski diktatörlüklerin yani kendi yetiştirdikleri ve on yıllardır birlikte iş yaptıkları insanların yeni yönetimlerde gene yer almasını sağlamaya çalışıyorlar ama bu zor gibi görünüyor.

Bir de ElBaradei gibi unsurlar var. ElBaradei'nin kim olduğu, politikaları tam bilinmiyor. Tek bilinen Irak'ta ABD raporuna karşı gelmiş olması ama öte yandan çok önemli bir uluslararası örgütün başıydı. İnsanlar emperyalistleri içli dışlı olmadan bu tür mevkilere gelmezler.

Şimdi emperyalizm gözünün önünde güvendiği rejimler yıkılırken yerlerine gelecekleri belirlemeye çalışıyor ama Ortadoğu'da devrim süreci işlemeye başladı.

Ürdün:

Orta Doğu'da yaşanan halk hareketleri Ürdünlülerin de sokağa inmesine neden oldu. Pahalılık ve işsizlik yüzünden gösteriler yapan Ürdünlüler, maaşlarına zam yapılmasını da talep etti. Hükümetin taleplere karşılık 125 milyon dolarlık bir paket açıklamasını yeterli bulmayan göstericiler, Başbakan Samir Rifai'nin inmesini istiyor. Protestocular bununla da yetinmeyip başbakanın seçimle gelmesini istiyor. Mevcut durumda Ürdün'de başbakan, Kral Abdullah tarafında atanmakta. 6 milyonluk küçük bir ülke olan Ürdün'de işsizlik resmi rakamlara göre yüzde 14 ancak gerçek rakamın daha da yüksek olduğu söyleniyor.

Umman:

Halk hareketinin çok nadir olduğu bir Körfez monarşisi olan ülkede Tunus'taki devrimin ardından 200 kadar kişi pahalılık ve yolsuzluğa karşı yürüdü. Polis güvenlik kordonu kurarken herhangi bir müdahalede bulunmadı. Sendikaların ve politik partilerin kurulmasına izin verilmeyen ve sokak gösterilerinin kesin bir şekilde yasak olduğu Umman'da diğer Arap ülkelerindekilere kıyasla çok daha küçük olsa da böyle bir tepkinin verilmesi dikkat çekti. Umman'ın başında 1970'den beri, babasına karşı gerçekleştirdiği kansız bir darbeyle yönetimi ele geçiren Sultan Kâbus bulunuyor. Sultan Kâbus, ABD'nin de uzun süreli bir müttefiki.

Fas:

Tunus'ta kendini yakarak ayaklanmanın kıvılcımını çıkaran bir genç, Fas'ta da yansımasını buldu. Yönetim, kendini yakma girişimlerine karşı toplumsal ortamı geren sıkıntıları önlemek amacıyla önemli miktarda hububat alımı için ihale açtı. Krallıkla yönetilen Fas, Batı Sahra'nın bağımsızlığı için mücadele eden ve 2008'de Sosyalist Enternasyonal'e gözlemci sıfatıyla katılması kabul edilen Polisario adlı gerilla grubuyla savaşıyor. Fas Kralı VI. Muhammed, ekonomik liberalleşme politikaları izliyor ancak hükümet dışı gruplar, bu politikanın fazla işe yaramadığını, fakirliğin hala yaygın, işsizliğin de yüksek olduğunu söylüyor.

Moritanya:

Rejimden memnun olmayan bir iş adamının kendini yaktığı ülkede askeri darbeler birbiri ardına yaşandı.

2007'de yapılan seçimleri Sidi Muhammed Uld Şeyh Abdallahi kazandı. Abdallahi, bazı ordu komutanlarını görevden almaya kalkınca 2008 yılında ordu tarafından devrildi. Darbeyi yapan General Muhammed Uld Abdülaziz, 2009'da seçimlere gitti. Muhalefetin hileli ve önceden ayarlanmış olduğunu iddia ettığı ancak uluslararası gözlemcilerin özgür ve adil bulduğu seçimi Abdülaziz kazandı. 1960 yılında Fransa'dan özgürlüğünü kazandığından beri Moritanya'da 11 darbe ve darbe girişimi oldu.

GÖRÜŞ

AKP su mu kaçırıyor?

Şu listeyi çok beğendim, çok özlü buldum, kaydettim, haftalardır bilgisayarımda duruyor:

"Kürt Açılımı AKP'nin oy kaybetme kaygısıyla unutuldu. Alevi Açılımı, cemevlerinin ibadet yerleri olarak kabulünü ve Alevi çocukların din dersinden muafiyetini bile gerçekleştiremedi. 'Roman Açılımı'.. en eski yerleşim birimleri olan Sulukule'den kovulmalarıyla sonuçlandı. 'Gayrimüslimlere Açılım' Ermenilerin kimi patrik seçeceklerine iktidarın karar vermesiyle noktalandı. Ruhban Okulu hälä kapalı. Ortodoks Patriği'nin 'ekümenik' sıfatı kullanıp kullanamayacağına biz Sünni Müslümanlar karar veriyoruz. YÖK, %10 barajı, 301, yerinde duruyor. Öğrencilerimiz 'ileri demokrasi'den nasibini alıyor.. sosyal refah devleti, parti ve cemaatler kanalıyla fakir fukaraya yardım şekline dönüştü."

Listeyi yapan, Radikal köşe yazarlığından CHP yönetimine geçen Binnaz Toprak.

Ama benzer listeleri, biraz kısa, biraz uzun olanlarını, hemen herkes yapabilir. Ve yapıyor.

Üstelik yapanlar ille de solda duranlar değil. AKP'nin kendi tabanında da böyle listeler yapanlar var. Müslüman cenahta da.

Bu liste ve daha uzunları tümüyle doğru.

Listede sorun yok.

Sorun, bu listeden yola çıkarak, "Ya gördünüz mü, bakın şimdi ne oldu!" diyenlerde.

"Referandumda 'Yetmez ama Evet' dediniz, görüyor musunuz, şimdi neler oluyor!" diyenlerde.

Ne olmasını bekliyordunuz ki?

Ne olabilirdi ki?

AKP birden bire sosyalist bir partiye mi dönüşecekti? Birden bire kendi geleneğini, kendi inançlarını, kendi niteliğini mi değiştirecekti?

"Şimdi ne oldu!" diyenler, belli ki, başka bir şey olmasını bekliyorlardı. AKP'nin müthiş adımlar atmasını, müthiş reformlar yapmasını bekliyorlardı.

Biz böyle bir şey beklemiyorduk. AKP'den hiçbir beklentimiz yoktu, şimdi de yok.

AKP'nin su kaçırdığını düşünenler, belli ki, başka bir şey yapmasını bekliyorlardı. Biz beklemiyorduk.

AKP su filan kaçırmıyor. Normal davranıyor.

Muhafazakâr, neo-liberal bir partiden, sırtını bir yandan büyük sermayeye, bir yandan da Orta Anadolu'nun muhafazakâr ve dindar oy tabanına dayamış bir partiden ne beklenirse tam da onu yapıyor.

Peki, o zaman niye referandumda 'evet' oyu kullandık?

Referandumda AKP değil, 12 Eylül anayasası oylanıyordu. Birincisi bu.

İkincisi, anayasayı ilk kez halkın kendi oylarıyla delmesi, değiştirmesi önemliydi.

Üçüncüsü, değişim isteyen %58 ile birlikte duranlar, daha sonra AKP'den hesap sorma hakkını kazanacaktı ve kazandı.

Biz 13 Eylül'de Evren hakkında suç duyurusunda bulunduk. Şimdi de duyuruyu göz ardı eden savcıların peşindeyiz.

Referandumda 'hayır' oyu verip sonra suç duyurusunda bulunanlar da oldu. İyi ettiler, ama davranışlarının tutarsızlığını farketmiş midirler acaba? Başka herkes farketti çünkü.

Bugün "Liberaller pişman oldu" veya "Referandumda 'Yetmez ama Evet' diyen AKP yalakaları her şeyin suçlusudur" diye çırpınanları dinleyen bile yok.

AKP her zaman yaptığı gibi tam da kendi niteliğine uygun bir şekilde davranmaya devam ediyor.

Ama 'Yetmez ama Evet' diyenlerin önünde müthiş bir fırsat var. 'Yetmez ama Evet' diyen ve geleneksel "sol" çevrelerin kat kat ötesine geçen herkesle birlikte örgütlenmek, 'yetmez' dediğimiz her konuda AKP'ye karşı ciddi bir muhalefet yaratmak fırsatı.

Hayırcılar bizimle uğraşadursun. Biz işimize bakıyoruz.

Roni MARGULİES

Devrimler kitleseldir

İlk kez 1989-1991 yılları arasında Doğu Bloku ülkelerinde yaşanan ayaklanmalar, garip bir tartışmayı da başlattı. Halk ayaklanmalarının devirdiği rejimleri içine sindirememiş olsa da ayaklanmanın apaçık sosyalist liderlikler tarafından yönetilmiyor oluşunu, "iyi de yerine ne gelecek?" sorusuyla karşılayan bir yaklaşım söz konusu olan.

Devrimleri günü birlik bir hadise olarak kavraması bu yaklaşımın acelediliğinin kanıtı ama tek sorun acelecilikte değil.

Sorun, entelektüel kibre bulaşmış olan kesif sağcılıkta.

Sorun, halkların, yoksul, ezilen, diktatörlere karşı on yıllarca işkence altında yaşamış olan ve en temel insan haklarından yoksun yaşayan milyonlarca insanın eylemine duyulan güvensizlikte.

Devrimler yapılmaz olur

1989 yılında Doğu Almanya'da rejim birkaç günde çöktü. Bu, Doğu Almanya'da gerçekleşen ilk kitlesel patlama da değildi üstelik. 1953 yılında, İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra, Doğu Almanya'da kitlesel bir işçi direnişi rejime baş kaldırdı. 1957'de Macaristan'da, 1968'de Çekoslovakya'da kitlesel işçi direnişleri rejimleri sarstı.

Bu ayaklanmalar şiddetle bastırılsa da öfke yıllarca birikmeye devam etti.

Milyonlarca insanın içinde yaşamak istemedikleri rejimlerden çeşitli yöntemlerle kurtulmaya çalıştı. Binlerce Doğu Almanyalı, Doğu Berlin, Çekoslovakya ve Macaristan'da sığınma amacıyla Batı Alman diplomatik temsilciliklerine başvurdu.

11 Eylül tarihinde Macaristan batı ile sınırlarını açtı ve binlerce Doğu Almanyalı mülteci çıkış yaptı. Kasım ayının başında bir milyon kişi Doğu Berlin'in merkezi meydanlarında demokrasi için miting düzenledi. Üç gün sonra hükümet istifa etti, hükümetin istifa etmesinden hemen sonra binlerce insan Doğu Bloku'nun duvarlarını yıktı.

Yıktı, zira bu duvarlar insanların özgürlüğünü gasp eden dev bir hapishanenin simgesi haline gelmişti. Bir parti bu eylemlerin önderliğini yapmadı. Devrim planlanmadı. Devrim yapılmadı, devrim oldu!

Doğu Bloku'na bürokratik rejimlerin çöküşü böylece başladı.

Ama bu devrimlerden çok daha önce yaşanan başka bir devrim, sonunda zafere ulaşan Rus devrimi de benzer bir gelişim seyri göstermişti. 1917 yılında Rusya krizin ve savaşın içinde debeleniyordu. Rus işçi sınıfının örgütlenmeleri zayıflamış, savaşın başlaması ve İkinci Enternasyonal'in savaşı destekleyen politikalarıyla işçi sınıfı saflarında milliyetçilik tırmanmıştı. Cephede milyonlarca insan açlık, hastalık ve sefalet içinde yaşamını yitirmişti. Rusya'dan çok uzakta olan ve tüm yaşamını işçi sınıfı devrimlerine adamış olan Lenin, kendi kuşağının bir devrim görmesinden umudunu kestiğini söylemişti.

Düşünsenize, bir başkası değil, Lenin! Kendi kuşağının bir devrimi görebilecek kadar uzun süre yaşayabileceğini düşünmediğini söylüyordu. Zaman zaman ismi bile burjuvalarda ürperti yaratan Lenin bu sözleri 1916 yılında söylemişti.

Ama 1917 yılının Şubat ayında Rus işçileri devrim yaptı!

Hiç kimse beklemezken, hiçbir parti böyle bir gelişmeye hazır değilken, kadın, erkek, yoksul, yaşlı ve farklı farklı uluslardan yüz binlerce işçi beş günlük eylemlerin sonunda Çarlık rejimini, yüz yılların karabasanını, Marks'ın deyimiyle Avrupa gericiliğinin merkezi devlet aygıtını yıkmıştı.

Lenin yanılmış mıydı?

Evet, Lenin yanılmıştı! Bir anlık karamsarlık, kendi yaptığı şu vurguyu görmesine engel olmuştu: "…çünkü, en iyi öncüler bile en fazla on binlerin sınıf bilincini, iradesini, arzularını ve beklentilerini ifade ederler." Oysa bir devrim milyonlarca insanın çeşitliliğinin ve öfkesinin ürünüdür.

Lenin Şubat devrimi gerçekleştiğinde, hemen devrimin merkezine koştu. Kendiliğinden başlayan ve Çarlık zorbalığını yıkan devrimin sosyalist bir devrime dönüşmesi, yani işçi sınıfının iktidarı kendi ellerinde toparlaması için sınıf hareketinin en ileri, mücadele deneyi en yüksek olan unsurlarının politik birliğinin sağlanması gerekiyordu. Lenin ve Bolşevik Partisi bu görevi yerine getirmek için yıllardır örgütleniyordu. Ama bu görevi yerine getirmek için en önemli koşula da sahiplerdi: İşçi sınıfına, toplumun ezilen büyük çoğunluğuna, yoksulların kendi eylemine güven!

Bugünlerde Tunus'ta başlayan, Mısır'a yayılan ve tüm Ortadoğu'yu sarma ihtimali olan ayaklanmalar, kibir sahibi elitistler tarafından, şüpheyle karşılanıyor.

Saf bir devrim mi?

Devrim, ama hiçbir devrim, kitabi bir karakter taşımaz, taşımayacak. Bir devrim hiçbir yazılı eserle gerçekte olduğu gibi anlatılamaz. Devrimin en önemli özelliği, politik olarak sert ama aynı zamanda çeşitliliklerle dolu olmasıdır. Bu çeşitliliğe sertliği veren ve devrimin hem başlayıp başlamayacağını hem de devam edip etmeyeceğini belirleyen şey, ayaklananların ölümü göze alıp almadıkları olmuştur hep. Devrim oyuncak değildir, ocakta pişen yemek de değildir, yarısında ateşi söndürüp bırakıp gidilemez. Devrim olmaya başladığında, örneğin Paris Komünü'nde olduğu gibi, ne "Gidenin yerine ne gelecek?" diye saçma sapan bir soru sorulabilir, ne de hareketin liderliği hakkındaki şüpheler nedeniyle koskoca hareket görmezden gelebilir.

Hareket bir kez başladığında, hareketin içinde yer alanlar kimseye sormazlar. Devrimciler ise hareketin liderliği şundan ya da bundan diyerek devrimci eylemin genişliğini damgalayıp hareketten uzak duramazlar. Karl Marks, 1871 yılında Paris'te başlayan işçi ayaklanmasının erken olduğunu biliyordu. Erken bir ayaklanmanın tehlikeli olduğunu da biliyordu. Ayaklananlar arasında Marksist denilebileceklerin bir avuç olduğu ve işçi sınıfının vüyük çoğunluk olmadığı ortada olmasına, başka siyasi eğilimler Komün hareketinin liderliğini yapmasına rağmen, Paris işçileri ayaklanmasının bir parçası oldu.

Rosa Luksemburg da 1918 yılında ayaklanmanın erken olacağını, Alman işçilerinin ve devrimci hareketin erken ayaklanmasının ezilme ihtimalinin kuvvetli olduğunu bilmesine, işçileri bu nedenle uyarmasına rağmen, ayaklanma başladığında tüm gücü ve etkisiyle ayaklanmanın kazanması için mücadele etti.

Tarihe stalinizmin, kemalizmin ve bilcümle burjuva aydınlatmacı dünya görüşünün karmaşık elitist penceresinden bakanlar dipten, ama en dipten gelip yükselen yoksulların ayak seslerinde devrimin kitlesel şekillenişini değil, şüpheli bir durumu görürler. Bu şüphenin tarihi ise devrimler tarihi kadar eskidir ve henüz ilacı bulunamamıştır. Devrimcilerin tek teselli-si, devrimci kitlelerin bu şüphecilere fazlaca aldırış etmemesidir.

Şenol Karakaş

KİTAP

Hrant'ın katili Ergenekon çetesi

■"Bi' Ermeni var..." - Hrant Dink Operasyonu'nun Şifreleri, Adem Yavuz Arslan, Timaş Yayınları, Ocak 2011, 272 sayfa, 13.5 lira.

Gazeteci Adem Yavuz Arslan'ın "Bi' Ermeni Var..." adlı kitabı Hrant Dink cinayeti hakkında daha önce yayınlanmamış belgeleri ortaya koyuyor ve ulusalcılık adı verilen akımın 2002'den itibaren Genelkurmay nasıl tarafından imal edildiğini, Rahip Santoro cinayeti ve Malatya Zirve yayınevi katliamı ile Hrant Dink'in öldürülmesi arasındaki bağlantıları anlatıyor.

Hrant Dink'in cenazesine katılmayan ve katılanların "emperyalizmin işbirlikçisi" olarak ilan eden ulusalcı sosyalistler ve bilumum ulusalcı çevre kitap yayınlanır yayınlanmaz saldırıya başladı. Kitapta Jandarma'nın rolünün ilk kez açık seçik ortaya konmasına karşı çıktılar. "Hepimiz Ermeni'yiz" diyenlere karşı kara propaganda yapan çevreler bu cinayeti Ergenekon'un değil Gülen Cemaati'nin hatta AKP'nin işlediğine inanmamızı istiyor. Tıpkı cinayetin ertesinde, "öldür" emri verenlerin başında gelen ve tetikçilerle ilişkileri saptanan Doğu Perinçek ve Aydınlık gibi Ergenekon'u ve ulusalcılığı aklamanın peşindeler.

"Bi' Ermeni Varmış…" cinayetin Milli Güvenlik Kurulu kararı doğrultusunda gerçekleştiğini belgeler ve bağlantılarla sergiliyor. Nitekim Hrant Dink'in 2002 yılında Genelkurmay tarafından fişlendiği ve 2003 Mart'ında uygulanmaya başlayan Balyoz Darbe Planı'nı doğrultusunda "ölüm" emri verildiği Gölcük'teki Donanma Karargâhı'ndaki gizli bölmede yakalanan Ergenekon arşivindeki belgelerle görüldü.

Ulusalcı sosyalistler ve ırkçı çevreler kitaba karşı karalama kampanyası başlatırken gazeteci A. Yavuz Arslan'a beyaz bereye sarılı dört kalaşnikof mermisi gönderildi. "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeni'yiz" diyenler bu kitabı mutlaka okumalı.

TV

El Cezire: Canlı yayında devrim

1991'de CNN (ABD) naklen ABD'nin Irak saldırısını vermiş, gece vakti Bağdat'a yağan bombalar "insansız bir savaş" kurgusuyla sunularak katliam meşrulaştırılmış, bu meşrulaştırma işgale de zemin hazırlamıştı.

20 yıl sonra işler tersine döndü. ABD emperyalizmi, Irak'ta direniş ve savaş karşıtlarının uluslararası tepkisi ile yenildi. Şimdi Ortadoğu'da devrim vakti ve merkezi Katar'da bulunan El Cezire (Türkçesi Ada), Mısır'daki ayaklanmayı canlı olarak yayınlayarak devrimi an be an 6,5 milyar insana ulaştırdı.

El Cezire, 1996'da Katar'da, 24 saat haber veren Arapça yayına başladı. 2005'te ise asıl çıkışı yaparak BBC standartlarında bir canlı yayın kanalına dönüştü. 2006'da ise El Cezire İngilizce kanalı yayına başladı. El Cezire'nin ayrıca çocuk, belgesel ve iki spor kanalı daha bulunuyor. Çok yakında El Cezire Türkiye yayın hayatına başlıyor.

Portreler

Nelson Mandela

Güney Afrika'daki ırkçı rejim ve batı emperyalizmi onu "terörist" olarak tanımladığı Nelson Mandela ırkçılığa karşı mücadelenin simgesi olan bir özgürlük savaşçısıdır. Mandela, 18 Temmuz 1918'de Xhosa dilini konuşan Thembu kabilesinin bir üyesi olarak hayata gözlerini açtı. Beyaz azınlığın siyah çoğunluk üzerindeki iktidarına karşı mücadeleye lise yıllarında başladı ve bir boykota katıldığı için okuldan atıldı. 1944 yılında ırk ayrımcılığına karşı yerli halk tarafından kurulan Afrika Ulusal Kongresi'ne (ANC) katıldı ve Gençlik Birliği'ne başkan seçildi. 1948 yılında kurulan Apartheid rejimi ile ırkçılık sistematik bir hale gelirken Mandela siyahların özgürlük mücadelesinin lideri olarak öne çıkacaktı. 1964 yılında ırkçı rejim tarafından ömür boyu hapse mahkûm edildi ve 27 yıl boyunca hapiste tutuldu. Irkçı rejim, ANC'nin kararlı mücadelesi sonucu yıkılırken Mandela 1990'da hapisten çıktı ve 1994 yılında devlet başkanlığı koltuğuna oturdu. Türkiye'de çok sevilen bir lider olan Mandela, 12 Eylül diktatörü Kenan Evren'in talimatıyla 1982 yılında Atatürk Barış Ödülü'nü kendisine verilmesini Kürtlerin TC tarafından ezildiğini gerekçe göstererek reddetmişti.

Ortadoğu Mısır'ın yanında

Mısır halkıyla dayanışma eylemleri Maldiv adalarından, Los Angeles'a kadar dünyanın her yanını sarmış durumda. Her yerde Yemen, Ürdün ve Sudandaki gibi büyük eylemler olmasa da, 300-400 kişilik gruplar hemen hemen her ülkede dayanışma için sokağa çıkıyor. Bunların çoğunda; ilk günler başlayan 20-30 kişilik gösteriler, bir haftanın sonunda yerini daha büyük gösterilere bırakıyor.

Amerika

Amerika'da; New York'ta 2000 kişi "Mübarek Suudi Arabistan seni bekliyor" sloganları ile yürüdü. Chicago'da yine 2000 kişi "Amerika Mübarek'e neden her yıl 2 milyar dolar veriyor" pankartının arkasındaydı. Washington D.C, Los Angeles ve Seattle'da 300-400 kişilik gösteriler yapıldı.

Kanada'da; Montreal, Ottowa, Toronto ve Vancouver'da "Mübarek devrilecek!" sloganlarıyla yürüyüşler yapıldı. Londra'da da Cumartesi günü binlerce kişinin katıldığı bir dayanışma gösterisi yapıldı.

Yemen

Yemen'de 27 Ocak'ta, kendi hükümetlerini protesto için sokağa çıkan 100 bin kişiden sonra, Mısır halkıyla dayanışma için 29 Ocak'ta binlerce insan gösteri yaptı. Polisle çatışan göstericilerin temsilcilerinden Muhammed Al-Maktari "Mısır yönetimi devrilene kadar sokaklardan çekilmeyeceğiz" dedi.

Ortadoğu

Mısır ayaklanmasının en kritik ayaklarından biri olan Gazze kapısının öte yanında, halk Refah sınır kapısına yürüyüş yaptı. Bu arada binlerce Filistinli bu kapıdan geçerek Filistin'e geri dönüyor.

Sudan, Ürdün ve Cezayir'de gösteriler oldu. Bunlar kısmen Mısır ile dayanışma gösterileri, kısmen de kendi sorunlarını dile getirme ve kendi diktatörlerinden kurulma eylemleri.

Kuzey Afrika'da; Cezayir başta olmak üzere Fas ve Tunus'ta hafta sonunun gündemi Mısır'dı. Ayaklanma dalgasının sıçramasına kesin gözüyle bakılan Cezayir'li bir eylemcinin dediği gibi "Ayaklanma ihtimali olmayan tek Arap ülkesi Fransa… o da şimdilik."

ilişki için:
sosyalistisci@gmail.com

Tunus'lu sendikacı Jiliani Hamani anlatıyor

Özgürlük hareketi güçlü

İki haftadır birçok bakanın istifa etmesi hükümet üzerindeki baskının sürekli artığını gösteriyor. Bunlar eskiiktidar partisi ile birlikte olmak istemiyorlar.

Pazartesi günü gerçekleşen eğitim grevi çok başarılıydı. Heryerde öğrenciler sokaklardaydı, özellikle de başkent Tunus'ta. İlk okullar hükümet bütünüyle çekilene kadar süresiz grevde.

Geçen Pazar Bin Ali taraftarlarının hükümette görev almalarına karşı çıkmak için yola çıkan "Özgürlük Kervanı"na bin kişi katıldı. Özgürlük Kervanı 45 kilometre yürüdü. ve başbakanlık konutunun önünde oturma eylemine başladı.

Binlerce kişi Özgürlük Kervanı'nın oturma eylemine katıldı. Kamp her gün büyüyor.

Özgürlük hareketi o denli güçlü ki eski rejimin kimi isimleri de muhalefet hareketi birlikte görünmeye çalışıyor.

Son zamanlarda polisler de yürüyüş yaptı. Kolarına kırmızı bantlar taktılar ve sendika hakkı istediler ve kendilerinin de eski rejimin kurbanı olduklarını söylediler. Polislerin bu eylemi eski rejimin insanlarının muhalefet içinde görünmeye çalışmalarının en iyi örneği.

Polisler kendilerinin baskının aracı, baskının sopası olarak görülmek istemediklerini söylüyor.

halk polislere pek bir sempati beslemiyor. İnsanlar polisn de sendika kurma hakkını destekliyor ama öte yandan polisin yeni bir hükümet darbenin gücü olacağından da korkuluyor.

Batılı emperyalist güçlerin liderleri Tunus'un bir dizi diktatörüğn yıkılmasının kapısını açtığınıu düşünüyor ve Tunuslular bunu sevinçle karşılıyor.

Tunus Devrimi komşu ülkelerin halklarını etkiliyor.

Bizim devrimimizin başarısı çok etkileyici ve Mısır, Yemen gibi diğer Ortadoğu ülkeleri bundan etkileniyorlar.

Arnavutluktaki son gösterilerin bile Tunus'tan etkilendiği söyleniyor.

Uzun süredir mücadele içinde olan aktivistler Tunus'taki gelişmelerin hızından çok etkilendiler.

Geçen sene dünyanın çeşitli ülkelerindeki kesinti programlarına karşı mücadeleleri izliyorduk. Tunus'ta insanlar omuzlarını silkiyor ve diğer ülkelerde yaşayanlkarın şanslı olduğunu, bizim aynı şeyleri Tunus'ta yapamayacağımızı, diktatörlük altında yaşadığımızı söylüyorlardı.

Şimdi devrimimiz kendi ayaklanmasını yarattı.

Geçen hafta çeşitli örgütlerin temsilcileri ve bazı bireyler alternatif yeni bir hükümetin olasılıklarını tartışmak için bir araya geldi. Şimdiki hükümetin bir kaç gün içinde topyekun düşeceğini düşünüyoruz.

Dünya işçi sınıfının yeni liberalizmi heryerde yıkmasını umuyorum. İnsanların iktidarı kendi ellerine almasını umuyorum. İnsanlık için güzel bir gelecek inşa etmeye başlarız.

SİSTEMİN İÇİNDEN

Ahmet Yıldırım

Tunus ve ardından Mısır'da başlayan ayaklanmalara ilişkin Türk medyası ve özellikle Doğan grubu ayaklanmaları olabildiğine önemsizleştirmeye ve karalamaya çalıştılar. Bu hafta köşeyi Mısır ayaklanmasına ilişkin gazete manşetlerine ayırdık.

Hürriyet Gazetesi
27 Ocak
"Alışveriş Merkezleri de yağmalanıyor".
28 Ocak
"Mısır'da kara Cuma"
"Sokaklara tanklar yerleştirildi".
29 Ocak
"Mısır'da önemli gelişme: Mübarek yeni başbakanı atadı"
30 Ocak
"Kahire ordunun kontrolu altında".

Posta Gazetesi
26 Ocak
"Mısır karıştı: 3 ölü, 60 yaralı"
29 Ocak
"Mısır'da sokaklar yine karıştı"
30 Ocak
"Binlerce mahkum firarda"
"Mısır'daki isyanın arkasında ABD mi var?"
31 Ocak
"Patlamış mısırla Mısır takibi"
"Mısır ve Tunus ile ticaret dondu"

Milliyet Gazetesi
26 Ocak
"Mısır'da gösterilere yasak getirildi"
"Mısır Lirası, dolar karşısında 6 yılın en düşük seviyesinde"
27 Ocak
"Mısır Borsası'nda işlemler durdu"
31 Ocak
"Mısır'daki kaostan mumyalar nasibini aldı"

Vatan Gazetesi
26 Ocak
"Mısır'da sivil itaatsizlik"
27 Ocak
"Cuma namazı sonrası devrim!"
"Mısır'da sivil darbe adım adım geliyor"
28 Ocak
"İsyan hareketinin finansörü Amerika"
29 Ocak
"Mısır'dan kaçan Türkler İstanbul'da"
"Göstericileri ABD eğitmiş"
30 Ocak
"Alman güzeller Mısır'da kaldı"
"Sıra Talabani ve Barzani'de mi?"

***

Türkiye'de milliyetçi pespayeliğin geldiği durumlara örnek bulmak zor değil. Beykoz Belediyesi'nin bu pespayeliğe katkısını da görmezlikten gelmeyelim.

Ocak 1996'da Türk bandıralı bir geminin Bodrum açıklarındaki Kardak Kayalıkları'nda karaya oturması sonucu kurtarma ekipleri arasında gerginlik patlak vermiş, Türkiye ve Yunanistan savaşın eşiğine gelmişti. Patlayan krizde Hürriyet Gazetesi'nin milliyetçi provakosyonlarının da büyük payı vardı. Bu krizden nemalanmak isteyen Beykoz Belediyesi'de "Kardak Şehitleri" adını verdiği bir park açmış. Oysa Kardak'da bir tek Türk askeri ölmemişti. Aksine bir operasyonda kaza yapan helikopterde iki Yunanlı asker hayatını kaybetmişti.

BAK NE DEMİŞ?

"Avukatım ama yasalara karşıyım"
Tzipi Libni
İsrail Eski Adalet Bakanı

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mü-cadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

dsip.org.tr
ziyaret ediniz

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Nail Bey Sokak, No: 9/15 Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaacılık: Davutpaşa Caddesi, Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat: 3, No: 366, Topkapı İstanbul, Tel: 212544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Gıda krizi yoksulları daha fazla etkiliyor ve böyle olmaya devam edecek

Gıda krizi değil kapitalist kâr var

Gıda krizi yoksulları daha fazla etkiliyor ve böyle olmaya devam edecek; ancak şunu unutmamak gerekir ki zenginler de, aynı iklim değişikliğinden olduğu gibi, gıda krizinden de etkilenecek. Tek bir yeryüzü var ve bu gerçekten kaçılamaz.

Gıda krizi de, aynı iklim değişikliğinde olduğu gibi, Türkiye'yi teğet geçmeyecek. BM'ye bağlı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), iklim değişikliğinin tarım üzerinde çok olumsuz etkisi olacağını ve en çok gelişmekte olan ülkeleri vuracağını, (mesela %80'i çölleşme riski ile karşı karşıya olan Türkiye'yi) gıda üretimindeki güvensizliğin de fiyat artışlarına yol açacağını bildirmişti. Örgüt, iklim değişikliğinin gıda fiyatlarında 2050'ye kadar ılımlı bir artışa yol açacağını, daha sonra ısıdaki artışla birlikte fiyatlarda daha büyük artış olacağını kamuoyuna duyurmuştu. Raporda, iklim değişikliği olmaması halinde dahi 2050 yılında -özellikle Asya ve Afrika olmak üzere- dünya çapında 5 yaşın altındaki 113 milyon çocuğun yetersiz besleneceği, iklim değişikliğiyle birlikte bu sayının yüzde 20 oranında artacağı belirtilmişti.

2007-2008 yıllarında gerçekleşen gıda krizinin nedenleri hâlâ tartışılıladursun yeni gıda krizleri kendini gösteriyor. Hindistan'da başbakanın, hükümetin temel gıda ürünlerinin ihracat ve ithalatını gözden geçireceği ve soğan fiyatlarına kısıtlamalar getireceğini söylemesinin üzerinden daha 1 ay bile geçmedi. Gıda fiyatlarındaki artış, önceki yıllarda Ürdün'de, Mısır'da, Tunus'ta; Özbekistan, Bangladeş, Yemen ve Endonezya'da; dünyanın her yerinde ayaklanmalara yol açmıştı. Açmaya da devam ediyor. Bugün de Mısır'ı, Tunus'u sallayan sokaktaki hareket aynı mücadeleden doğuyor.

Kısır tohum üretebilecek kadar akıl almaz bir hâle gelen küresel sermaye, ihtiyaç duyduğu enerji ve tükettiği kaynaklarla da gıda krizini sürekli tetikliyor. Üretilen tahılların biyoyakıt olarak kullanılması besin maddesi olarak tüketilecek tahıl miktarının azalmasına ve dolayısıylada kıtlık nedeniyle fiyatlarda büyük artışların oluşmasına neden oluyor. İnsanların doymasındansa, kâr getirdiği için arabaların doyması tercih ediliyor. İnsanlar temiz su kaynaklarına bile ulaşamıyor. Petrol ve gıda fiyatları artarken gıda stokları düşüyor.

Londra'daki Uluslararası Çevre ve Kalkınma Enstitüsü'nden Janice Jiggings kaybedilecek zaman kalmadığını söylüyor: "Dünyada, gıda maddesi satın alamayacak kadar yoksul olduğu için açlık çeken neredeyse bir milyar insan bulunuyor ve aynı zamanda kısmen kalkınmakta olan ülkelerde, bir milyar obez insan yaşıyorsa, o zaman bir şeylerin doğru olmadığı çok aşikâr. Bu, tüm tarım sisteminin kontrol dışı ve dengesiz olduğu anlamına geliyor. Dolayısıyla modern tarımcılık gelecekte bizi yeterli besleyemeyecek. Tüm sistemi değiştirmeliyiz. Bunu, gittikçe daha fazla sayıda tüketici ve politikacı da yavaş yavaş idrak ediyor."

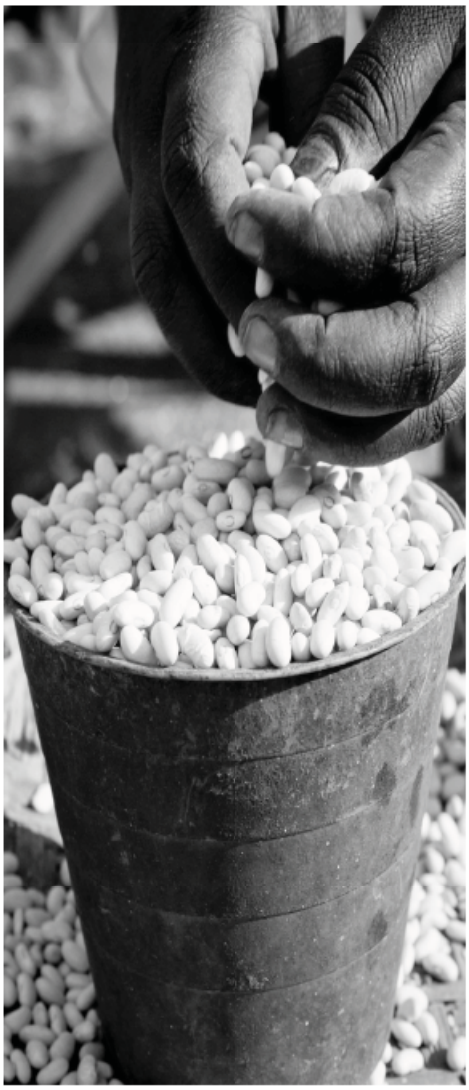

Fiat artışları kâr için

ABD'li iktisatçı ve tarım uzmanı Daniel Basse, 2010 yılının Aralık ayında, ABD'de son 25 yılın en sıcak yazının yaşandığını, bunun da mısır üretimini etkilediğini belirtmişti. Çin'de de yaşam tarzının değiştiğini belirten Daniel Basse, "Çin'de son 20 yılda tahıl ve pirinç tüketimi sadece yüzde 2 artmış. Oysa süt, süt ürünleri, yemeklik yağ ve et tüketiminde çok yüksek artışlar var" diye açıklamada bulunmuştu.

2007 - 2008 yılında yaşanan gıda krizinde yıllık ?yat artışı mısırda %31, prinçte %74, soyada %87, buğdayda %130 olmuştu. Birleşmiş Milletler'in 2011'in ilk başlarında yayımladığı yeni veriler, gıda fiyatlarının tüm zamanların en yüksek düzeyinde olduğunu ortaya koyarken, şeker, hububat, yağ ve et ürünlerinden oluşan bir sepeti yansıtan gıda endeksi

Aralık ayında 214,7 puana yükselerek yeni bir rekor kırdı. 2010 yılında, iklim değişikliğine bağlı olarak yaşanan "doğal afetler", gıda krizine neden oluyor.

Küresel ekonomi, kâr için bir yandan üretimin sürekliliğini baltalarken bir yandan da sürekli talep eden bir tüketim kültürü yaratıyor. İklim değişikliği, et üretimi, endüstrileşmiş tarım, gdo-'lu ürünler, kâr politikaları ve daha bir çoğu... Dünya ve kaynakları şirketlerin kârları uğruna yokoluşa sürükleniyor. Oysa yeryüzü üzerinde yaşayanlara aittir, şirketlere değil.

GDO'lu ürünler

GDO'lu ürünlerin tarım ürünlerinde artış sağlayacağı yalanı da ortada öylece duruyor. Çiftçi, Terminatör ya da Frankeştayn diye anılan kısırlaştırılmış tohumları her yıl yeniden almak zorunda bırakılıyorlar. Bu da çiftçiyi kârları uğ-runa yaşamı gözardı eden çok uluslu tohum üreticisi şirketlere bağımlı kılıyor. "Tohumculuk Kanunu" 2008 yılında TBMM'den geçti...

%30-40

Gıda krizinden bahsediliyor; ancak gıda kıtlığının yaşanması dünyamızda gıda maddelerinin yüzde 30 ya da 40'ını da kapitalist kâr için çöpe attığımız gerçeğini değiştirmiyor. Paketlenmiş gıdaların büyük çoğunluğu çöpe gidiyor